

Krom

“Je luistert nooit echt,” stelde ik aan de spreker. Je stelt vragen en lijkt geïnteresseerd, maar als het antwoord komt, dan luister je niet echt. Waarom stel je eigenlijk vragen? Het was warm en de stemming aan tafel was licht. Het biertje ging er goed in. Tijd voor een goed gesprek.

“Dat klopt niet, stelde de aangevallene verdedigend. Iedereen praat graag over hun problemen met mij, dus kan ik goed luisteren.”

“Nee, je luistert maar half. Wie niet heel goed oplet, heeft dat helmaal niet door. Dus het lijkt maar zo. Sommigen willen gewoon hun verhaal kwijt zonder commentaar, laat staan er iets mee te doen of van te leren. Dus als je je mond houdt en ondertussen aan andere dingen denkt, gaat dat heel goed samen.”

“Dat je niet zo goed luistert klopt wel”, sprak een vriend van hem later. “Als ik iets vertel waarin 15.000 euro een rol speelt, dan hoor ik hetzelfde verhaal uit jouw mond met een bedrag van 50.000 met tevens nieuwe elementen aan het verhaal toegevoegd. Dat is toch wel opvallend.”

“Ja, misschien is dat dan zo”, smoesde hij, “maar van precies luisteren loop ik vol. Ik moet wel alles onmiddellijk wegfilteren.”

Ooit had hij een hooggevoelig persoon een wanhoopskreet horen slaken over overvoerd worden door prikkels, dus dat zou bij hem ook zomaar kunnen.

“Ja hoor”, lachte zijn vriend. “Dus na het stellen van de vraag, loop jij meteen vol, waardoor je details ontgaan. Terwijl je eerst nog beweert goed te kunnen luisteren. Geloof je dit zelf?”

“Misschien zijn de antwoorden te saai voor woorden”, vervolgde hij iets dichter bij de waarheid. “Dan haak ik sowieso snel af. Ik blijf altijd hopen, maar ja de gave van het woord is maar aan weinigen gegeven.” Met een voldane glimlach keek hij nog even naar zijn spiegelbeeld in het raam voor hem. Ja, zijn haar zat goed.

“Als jou een vraag wordt gesteld, zijn dan je eigen antwoorden altijd erg boeiend?”, vroeg zijn vriend hem die zich niet liet afleiden.

“Lijkt me wel”, dacht ik. “Ze lopen nooit meteen weg en bovendien houd ik mij daar niet primair mee bezig. Een kwestie van prioriteiten stellen. En zeg nou zelf, volgens mij kan je niet scoren door goed te luisteren. Als je wat te melden hebt doe je daar niet aan. Dat houdt allemaal maar op. Tijd is schaars, dus als toekomstig succesvol man ga ik daar niet aan beginnen. Dat doen de vrouwen maar; lijkt me een betere verdeling.”

Dan wordt het tijd dat er zich een kritische vrouw aan jouw zijde komt te staan, opperde de vriend. Wie weet tot welke hoogtes jou dat zal brengen.

“Kom we nemen nog een biertje.”, intervenieerde de toekomstige manager. Dan spoelen we deze gedachte weer snel weg.

“Top”, lachte de vriend. “Zo kom je er wel.”